

**CENTRE FOR RESEARCH COLLECTIONS
EDINBURGH UNIVERSITY LIBRARY
GEORGE SQUARE
EDINBURGH
EH8 9LJ**

TEL: +44 (0)131 650 8379

FAX: +44 (0)131 650 2922

BOOK-SCANNED 2006

SHELF MARK: [Att.82.7.11/11](#)

TITLE: Dissertatio medica inauguralis, de febre flava
indiae occidentalis : quam annuente summo
numine, 1808

AUTHOR: [Carr, Charles](#)

N.B. This is Pamphlet 11 only.
Scanned as single pages.
Blank pages have been omitted.
Due to variations in the density of the text some words are illegible.
The binding frequently obscures text in the guttering.
THIS IS THE BEST COPY AVAILABLE.

The University of Edinburgh Library

This PDF is supplied under a Creative Commons CCBY License:
you may share and adapt for any purpose as long as attribution is given to the University of
Edinburgh. Further information is available at <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please address all enquiries to Centre for Research Collections.

The Library wishes to be informed of work based on this Pdf copy, and would welcome a
copy of any publication that makes use of it.

The University of Edinburgh is a charitable body, registered in Scotland, with registration number SC005336

DISSERTATIO MEDICA
INAUGURALIS,
DE
FEBRE FLAVA
INDIAE OCCIDENTALIS;

QUAM
ANNUENTE SUMMO NUMINE,
EX AUCTORITATE REVERENDI ADMODUM VIRI,
D. GEORGII BAIRD, SS. T. P.
ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAELECTI;

NEC NON
AMPLISSIMI SENATUS ACADEMICI CONSENSU;
ET NOBILISSIMAE FACULTATIS MEDICAE DECRETO;

Pro Gradu Doctoris,
SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;
ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

CAROLUS CARR,
ANGLUS:

COLLEGII REGALIS CHIRURG. LONDINENSIS SOCIUS,
NEC NON
CLASSIS BRITANICAE CHIRURGUS.

“ Quod ad morbi essentiam spectat, eam enucleatè definire
“ in me non suscipio.”

Sydenham de Febre Pestilentiali et peste annorum 1665-6.

Die VIII. ante Kal. Julias, horâ locoque solitis.

EDINBURGI:
EXCUDEBAT C. STEWART,
Academiae Typographus.

1808.

VIRO SPECTATISSIMO,

GULIELMO HEY ARMIGERO,

SOCIETATIS REGALIS LONDINENSIS SOCIO,

NECNON

NOSOCOMII LEEDESIENSIS CHIRURGO PRIMARIO

&c. &c. &c.

PEREXIGUUM HOC AMICITIAE

ET

OBSERVANTIAE PIGNUS

OFFERT

CAROLUS CARR.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS

DE

FEBRE FLAVA

INDIAE OCCIDENTALIS.

AUCTORE CAROLO CARR.

PROOEMIUM.

FEBRES, quae in regionibus calidis homines invadunt, biliosae, remittentes, vel putridae saepe appellantur; haec autem verba morbum malè definiunt, gradum enim, potiùs quàm speciem febris, indicant.

Doctor Cleghorn* in opere in quo morbos Minorcae agit, nomina praedicta rejicit, et omnium febrium genera, quibus Minorca est obnoxia, inter tertianas collocavit. Monet quoque, horum paroxysmos plerumque esse abnormes, formam continuam promptissime induere, et dysenteriae impetu ferè alternare. Febrem de qua nunc agitur, aequè ac dysenterias, iisdem temporibus praevalere observatum est; et tantam similitudinem inter se habent, ut auctores hodierni, aequè ac antiqui, sibi persuasum habuerint, eas ex iisdem causis originem duxisse. Experientia nos quotidie docet, quod si duae naves ab Europâ in Indiâ Occidentali eodem tempore anchoram jacerent, et si singulae aequali portione valetudinis secundae fruerentur, verisimile est, quòd, in unâ, dysenteria, et, in alterâ, febris praevalebit; et probabile est, quòd quamdiù in ista regione manserint singuli isto-

* Cleghorn on the Diseases of Minorca.

rum morborum sint morbus prevalens in his navibus.

E multis observatis, causam dysenteriae et febris remotam gradû tantùm à se mutuo differre admodum verisimile est. Mihi enim videtur, dysenteriam tropicam endemicae febrilis typum esse tantum benignum, quae actione miasmatis vel exhalationis putridae acuta in febrem intermittentem vel remittentem desinit. Ad hanc sententiam confirmandam, notatu dignum est, dysenteriam rarò existere, nisi in locis, ubi febris idiopathica grassatur; et saepè occurrit, hos morbos saepissimè alternare;—sed praesertim est notandum, per anni tempus pluviale, et, in his locis, ubi atmosphaera est humida, et qui radiis solis non multùm obijciuntur, dysenteriam nasci et perstare dum istae causae exstant. Quamvis antiqui de naturâ istarum causarum dissentiebant, tamèn illis inter se convenit, ex eâdem origine provenire. Me-

dici antiquiores bilis evacuatione observatâ, quae hos morbos comitatur, sibi persuasum habebant, eos, è bili corruptâ, vel superfluâ, originem ducere *. Huic sententiae sequaces eorum plerumquè assensère, sed hodierni, quàmvis rem accuratius indagare conantur, nihil tamèn pro comperto habuerint.

Nihilominùs, magnoperè dubito, utrùm bilis sola, seu superflua, seu corrupta, hos morbos fatales producere valet; fatendum est autem, bilem nec unam nec alteram conditionem subire, nisi organum, quod hoc fluidum excernit, malè se habeat; nam scientia medendi nullum argumentum magis clarum et lucidum praebet, quàm cùm fluidum in corpore excernitur, quod quantitate et qualitate peccet, vitium non fluido secreto, sed organo, quod illum excernit, attribuendum esse. Si, igitur, demonstretur, conditio-

* Hippocrat, Cap. vii.

nem hepatis ad hos morbos inducendos contribuere, manifestum erit, quòd quamvis antiqui naturam morbi non penitus cognoverunt, quandam tamen ejus notitiam assecuti sunt.

Dr Chisholm* pro certo affirmat, non analogiâ, aut rei verisimilitudine, sed experi-
entiâ latè patente non solum ipsius, sed medicorum, qui medicinam faciunt in insulâ Jamaicensi, hydrargyrum esse solam medicinam quae febre laborantibus plerumquè prodest, quae congestionibus viscerum, vel obstructione glandularum oriuntur, et nonnè verisimile est, “ ille dic-
cit,” omnes febres ex his causis proximè pendere? Celeberrimus Doctor Cullen* putavit, conditionem hepatis ad dysenteriam producendam conferre, et Doctor Saunders †, in opere

* Chisholm on Malignant Fever.

† Cullen's First Lines.

‡ Saunders on the Liver.

praeclaro de morbis jecoris edito, censet, choleram morbum statû morboso bilis originem duxisse.

Constat, bilem copiosiùs et morbidè excerni, et hepar, in regionibus calidis, magis quàm in Europâ, ad morbum suscipiendum proclive esse. Haec observatio in brutis animalibus aequè obtinet, jecoribus animalium domesticorum post mortem in statu morbido plerumquè inventis.

Experientiae omnium auctorum consentaneum est, morbos quos nunc agitamus, impetum in Europâ, nisi in calidis mensibus anni, nunquam facere; ergò verisimilius est, conditionem atmosphaerae ad hunc morbum inducendum multùm valere.

Difficile est, sine dubio, explicare, quomodò morbus jecoris paroxysmos febris inducat,

nec enucleare audeo: plurima autem sunt phaenomena oeconomiae animalis aequè inexplicabilia. Causas morborum aliquandò licet investigare, cùm actionis modum invenire prorsus nequeamus. Omnes potestates quae in corpus humanum agunt, viribus aliquatenùs specificis gaudere videntur; ità ut nè una quidè effectus prorsus similes cum aliis edat.

Unicuique medicamini certa est propria vis et natura, per quos in organa corporis, quaedam prae caeteris agunt. Sic cantharis, vesicam urinariam et partes vicinas maximè irritat: Ipecacuanha ventriculum ciet; et aloes intestina; et sic de reliquis.

“ Ecquis autem tàm consultus fuerit legum, quibus corpus humanum administratur, ut medicamentorum facultates explicare audeat *.”

* Heberden de Morborum historia et curatione.

Observationes anatomicae demonstrant, eos, qui aut febre aut dysenteriâ mortui sunt, morbo jecoris plerumquè laborare. His cognitis, conditionem quandam jecoris morbidam ad has febres inducendas multùm valere conjicere liceat.

HISTORIA MORBI.

Morbus, cui nomen febris flavae imponitur, tam diù praevaluit, et tam fatalis fuit, in Indiâ Occidentali, et medici, non solùm de naturâ, sed de remediis, quae huic morbo subvenire valent, adeò inter se dissentiunt, ut, quod experientia edocuit, narratu dignum sit.

Per spatium trium annorum, quo feci medicinam navalem in Indiâ Occidentali, varios

gradus febris observare mihi occurrit, quibus ista regio est obnoxia, et, in hâc dissertatione, operae pretium videtur symptomata varia febris narrare, quam nunc agitamus.

Hunc morbum magis invaluisse, et magis fatalem fuisse annos intra quatuordecim elapsos, quàm ullo tempore praecedente, non est negandum; sed saepè inter tropicos antea apparuisse, et, in istis regionibus saevius vel mitius praevaluisse, multi auctores pro certo testantur; et si uno magis quàm altero tempore urgeat, conditioni atmosphaerae referendum est, ex cujus statû epidemici plerumquè pendent*.

Ex testimonio auctorum, quos nunc memoravimus, satis manifestum est, Europaeos huic morbo primo adventu in regiones tropicas semper esse proclives.

* Hillary, Warren, Blane, and Jackson.

Febris tropica rarò occurrit, nisi coeli temperies hydrargyrum in thermometro supra gradum septuagesimum et quintum, secundum mensuram Fahrenheiteam ascendere sinit*. Hoc factum medicis in insulâ Jamaicensi, qui in montibus habitant, comprobatum est, ubi thermometrum infra gradum quinquagesimum saepè depressum est, et supra septuagesimum et quintum rarò ascendit: in istis locis, haec febris rarò occurrit, vel quis alius morbus, quam intermittentes benignae, seu affectiones leves, quae naturam inflammatoriam induunt.

Hâc specie febris, Aethiopes rarò affliguntur, nisi Europam visitavissent, et nuperrimè reversi sunt; tamen endemicae remittenti aequè sunt obnoxii.

Observatum est, magnam stragem, quae insulam Jamaicensem per annos paucos elapsos

* Dr Blane.

visitavit, referendam esse multis peregrinis, qui eodem tempore advenerunt; et temporibus quae adventui non favebant; transitibus incommodè longis, et retardationi eorum, qui in tractû se comitantur, et praesertim morbis, qui inter milites nautasque contrahi possint.

Omnibus benè notum est, qui in regionibus tropicis versantur, omnes Europaeos primo adventû aggressui febris endemicae obnoxios esse, et apparet, conditionem aëris, et varias causas, quae non nobis licet investigare, typum malum febris continuæ inducere, quae illo tempore tantum terrorem excitabat.

Alii asserunt, hanc febrem Aethiopes nunquam invadere. Huic sententiae non omnes assensere, nam Doctor Blane casum foeminae narrat, quae aegrotis in nosocomio Barbadosensi administrabat, et, antequàm a vitâ discederet, omnibus symptomatibus laborabat. Multum est discriminis in impetû et progressû hujus

febris in variis hominibus, sed in narratione subsequente, symptomata, quae plerumquè occurrunt, enumerabuntur.

Primum stadium sensû frigoris plerumquè incipit, cui succedit calor; et horror, qui alias febres comitatur, rarò adest; haec sequuntur capitis dolor, lassitudo per totum corpus, et dolor ventriculi. In aliis exemplis, bilis solito uberius excernitur, in aliis verò secretio minor est quam debet, et absorptio augeatur. In morbi progressû, non multum bilis intestinis inest, et, in his casibus, qui maximum periculi minitantur, et qui in morte citissimè terminant, secretio imminuta est.

Horas post paucas, color subfuscus circa glandulas parotidaeas, et collum conspicitur, et aliquandò per totum corpus se extendit. Hoc symptoma eò usquè plerumquè praevallet, et adeò conspicuum est, ut nomen morbo praebeat.

Alia exempla à Doctore Blane recensentur, ubi hoc symptoma aliis nautis in navi Britannicâ (cui nomen Royal Oak impositum est) serpit, in bello Americano, aliis notis, quae hunc morbum distinguunt, absentibus. Sed quamvis flavedo saepissimè adsit, aliud est symptoma, quod hunc morbum aequè designat, et est indicium minimè dubium. Hoc est caloris ardentis sensus in regione stomachi, qui pro morbi violentiâ urget, et, si aegri querelis attendamus, multum cruciatûs concitat.

Aliquid peculiare in vultu eorum ab initio conspicitur, qui hoc morbo corripuntur. Hic aspectus subfusco colore et tumefactione faciei collique constat, praesertim circa glandulas parotidaeas, in quibus partibus subfuscus cutis color primò inducitur. Oculis musculisque vultûs inest dejectionis et moeroris species quam verbis non exequi possumus. Suspiratio hujus morbi impetum valdè indicat.

Unum symptomatum, quod plerumquè adsit, est pervigilium constans, quod multum magis periculi minitatur, ut aeger somnum captare anxie cupit. Aliquandò per noctem diemquè vigilat, quamvis rationis est particeps, quo tempore agitationem molestissimam patitur. Sed in omnibus stadiis hujus febris, affectio ventriculi hunc morbum insigniter notat.

Morbo ingravescente, stomachus tam irritabilis fit, ut omnibus remediis resistat. Quodcumque devoratur rejicitur. Vomitus perpetua adest, quae secundo tertiove die vomitione substantiae nigrae terminat, omnium symptomatum maxime exspes, et eventus fatalis hoc die plerumquè evenit. Epistaxis, in stadiis magis proVectis est symptoma constans, et quidam auctores narrant, sanguinem etiam ex meatu cutis evadere, quem effectum nunquam vidi, sed veri non absimile est.

Globuli rubri ordinem decoloratum vasorum ubicunque ingredi videntur. Hoc vasorum relaxationi sit referendum, ut ex statû sanguinis dissoluto oriri possit. Ex eâdem causâ è vasis effunditur, praesertim ex superficie canalis alimentariî, nasique membranâ. Atra substantia, quae vomitû ejicitur, et color niger foecum et urinae, in ultimo et gradû morbi insperato, proclivitati haemorrhagiae in superficiibus externis attribuitur. Color cutis subfuscus errori loci partium globularium potiùs quam absorptioni bilis auctae attribui potest.

Hic color non in oculis, qui ictero est proprius, primò discernitur. Hoc modo in cute oriatur, praesentiâ bilis in suspicionem non adductâ. Affectio chlorotica, et alia exempla debilitatis chronicae hanc rem testantur.

Ecchymosis, qui contusioni succedit exemplum hujus generis praebet. In hoc casû, pars sanguinis rubra in ordines minores vasorum,

aut membranam cellularem propellitur, quae aspectum viridem primò inducit, et in convalescendi progressû, eadem partes flavae fiunt, quae effectû absorptionis, vel aliis causis oriuntur; nam celeberrimus Neutonus dicit, sanguinem ad statum tenuiorem redactum, colorem flavum induere *.

Cutis primo impetu incalescit, et arescit, sed calor externus paulò post aggressum normâ valetudinis secundae non valdè abest, et cutis mollis est, et humescit. Pustulae parvulae truncum corporis aliquandò obsident; Doctor Blane †, hoc signum faustum esse, et hâc eruptione erumpente, dolorem capitis cessasse, testatur.

Pulsus durus et frequens est primo stadio, sed paucis horis elapsis, non solito celerius in-

* Optic. B. Part. 11. Prop. 10.

† Blane on Diseases of Seamen.

citatur, et nullum fit indicium mortis. Arteriae centiès sexagesimâ quâque horâ micant, et regulares sunt. Morbo incrementum, dolor capitis et delirium minuuntur.

Exempla vidi, quibus mens ab incepto ad terminationem non afficitur, et delirium violens, quibus aliae febres objiciuntur, rarò adest. His symptomatis consideratis, statu cutis pulsûsque inspecto, hic morbus ab typo remittenti facile dignosci potest.

Sitis rarò urget, lingua paululum albescit, et plus minusvè sordet, sed atram vidisse nunquam mihi occurrit. Si intestina tardescunt, et, si cathartica alvum non faciliè moveant, prognosis est infausta. Si faeces argillae aliquid similitudinis habeant, maximum periculum minitatur, et Doctor Blane dicit hoc symptoma per spatium hebdomadae perdurâsse priusquàm aegro exitium intulit.

Diarrhoea biliosa spontè superveniens indicium est faustum. In casibus pessimis, urina imminuta est, et atrum colorem induit. Urinae profluvium signum est faustum, et terminationem felicem indicat. Nocte appropinquante sudores frigidi superveniunt, pulsus regularis est, sed minùs excitatur. Arteriae quadragies sexagesimâ quaque parte horae micant. Aeger ad morbi extremum mentis sanitate saepè fruitur, nec vultus faciem Hippocraticam semper induit. In aliis exemplis, coma et convulsiones adsunt. Musculorum debilitas, deglutitionis difficultas, et oculorum caligo, ultimo stadio morbi saepissimè superveniunt. Varia stadia, quae morti praecedunt, tam citissimè occurrunt, ut, si mihi dicere liceat, vita praemature praeteriit; aeger miserrimus animam efflat, et extremo cruciatûs, cui genus humanum patet, feliciter eripitur.

Talis est ordo symptomatum in hac febre, ut mihi observatum fuit; sed in hoc morbo proteo, notae in variis aegris tantùm discre-

pant, ut pro eodem morbo non facillè cognoscantur.

Nunc mihi consilium est paucis exponere casus abnormes duorum aegrorum qui curae meae commissi sunt, et in quibus morbum existere non suspicionem habuissem, si in historiâ evolvendâ, aliquid temporis non consump-
sissem.

Aeger ad quem primò arcessitus sum, fuit praefectus marinus, et die undecimo Martii 1800, novem diebus post adventum in insulam Jamaicensem, dolore levi capitis et stomachi corripiebatur. Die praecedente, sub sole meridiano ambulavit. Et quod est notatu dignum, die quo illum morbus aggreditur, solito officio functus est.

Purgativum ex submuriate hydrargyri, et convolvulo jalapae administratum fuit, et evacuationem plenam effecit. Domino Forbes, qui

chirurgus est in nosocomio navali in vico Port Royal dicto, consului, qui grana duo mercurii calcinati singulis horis praescripsit. Vespere adveniente, stomachus factus est irritabilis, ad quod malum mitigandum haustus salinus effervescens datus fuit, et emplastrum cantharidis regioni stomachi applicatum.

Manè epistaxis et vomitio superveniunt. Die decimo tertio, vomitio atra et sedes nigrae terminationem fatalem indicabant, et die decimo quarto, horâ quartâ pomeridianâ mortuus est.

Symptoma primum, quod hunc morbum notavit, fuit circa collum suffusio subfusca, quam tumefactio vasorum oculi comitabatur. In hoc casu notetur, aegrum mentis sanitate praeditum esse, donec nox, quae morti praecedit, advenit; et horâ decimâ post meridiem delirio affectus fuit, sermoni desultorio

usus est, et spasms convulsivis, horâ quartâ ante meridiem vitâ decessit.

Alter aegrotus praefectus Hispanicus fuit, qui in nave Hispanicâ in sinû Mexicano captus fuit. Sex diebus elapsis, dolore pungenti in capite et intestinis subitò corripiebatur. Cùm alvus malè se habeat, vel astricta est, purgativum suprâ memoratum cum submuriate hydrargyro, et convolvulo jalapae, et enema quamprimum injiciendum, praescripsi. Sedes, quae remediis catharticiis supervenerunt, non tàm copiosae, sed atrae, instar atramenti, fuerunt. Die subsequente, vomitio primò advenit. Quinque grana submuriatis hydrargyri omnibus horis praescripta sunt, nocte pendente, si vigilet. Triginta grana sine ullo effectû deglutiit. Stomachus fit irritabilis, et epistaxi, cum vomitione nigrâ, superveniente, spasms convulsivis, die subsequente mortuus est.

DEFINITIO.

In morbo typi adeò protei, ubi eadem symptomata in variis aegris tam rarò coeunt, definitionem justam reddere difficile est. Nosologia illustrissimi Culleni nullum febris genus monstrat cui hic morbus attribui potest. Febris est Europaeis propria, et quae effectibus solis vel intemperantiae oriatur; sed causae, quae praecipuè agunt, sunt exhalationes putridae. Peregrini ejus aggressui praecipuè sunt proni. Quamvis omnes febres inter se magnam similitudinem habent, tamen si endemicam continuam tropicam typho Europaeo, vel febre pestilentiali (plague) comparemus, non inventum fuerit, symptomata congruere, vel vomitionem nigram, sedes atras, et urinam, flavedinem generalem, et faciem cadaverosam, quae argillae similitudinem

habet, ullum morbum praeter febrem continuam endemicam comitari.

Doctor Cullen cogitasse videtur morbos exstare, quorum typi synocho aut typho non sunt attribuendi, et argumenta quae instituimus, opinionem comprobare tendunt, hunc morbum esse hujus generis, sive pathologiam, sive morbi curationem spectemus. Multum ambigitur, et non sine causâ, utrùm sunt febres, quae cursum suum terminant, et sine ullâ remissione fiunt lethales.

In febre, de quâ nunc agimus, remissiones adeò sunt obscurae, et sub oculorum sensû tam rarò cadunt, ut nomen febris continuæ ad hunc morbum ab endemico tropico remittenti distinguendum applicetur; et quàmvis hoc nomen ad scientiam non strictè refert, tamen morbum magis lucidè et accuratè notat, quàm quaevis alia appellatio quae huic febri

dari potest. Quàmvis morbum definiendi difficultatem non ignoro, ubi symptomata pathognomonica tàm imperfectè definiuntur, aut ad morbum notandum tàm saepissimè desunt, tamen spero, occasiones varias, quae morbum videndi mihi occurrerunt, me culpâ liberare, si definitionem sequentem proponam :

Febris in regionibus tropicis Europaeos potissimùm afficiens, rigore rarò praecedente, pulsus aliquando frequens et plenus, postea debilis, et praeter naturam, tardus ; dolor capitis et praesertim stomachi ; praecordia oppressa ; animus dejectus et anxius ; maxima virium prostratio constipatio ; oculorum et praesertim cervicis color subfuscus * ; versus finem vomitio et dejectio materiae nigrae, rarò ultra diem tertium perstans.

* Chisholm on Pestilential Fever.

DE SIGNORUM RATIONE.

Medici de ratione medendi, aequè ac de morbi causis et naturâ, inter se dissenserunt. Alii, qui prima symptomata ex inflammatione oriri putabant, plenam venaesectionem, et purgationem, praescripserunt; et cinchonam administrabant, qui datur quamprimùm cessavit febris, et stomachus illum retinere possit. Ne longum faciàm, hic morbus habetur ut endemica febris remittens, quae vigore constitutionis Europaeae aggravatur. Alii* morbum novum esse naturae contagiosae describunt, quàmvis symptomatis, quae sibi propria sunt, notatur, et, in variis modis, de morbis contagiosis, quibus Europa objicitur, distat. Hydrargyrus sine dis-

* Chisholm on Pestilential Fever.

crimine administratur, propterea quod omnia alia remedia nihil profecerunt, et, quia, in aliis exemplis multum valet, ejus usum experientia comprobavit. Utrosque errare, et eos casus, qui feliciter terminarint, cum remittente confundi, probabile est; et aequè verisimile est, plerosque eorum ab initio mortem afferre, et eventum felicem omninò prohibere.

Has varias sententias investigare, aequè ac symptomata notare, quae praesertim morbo propria sunt, nunc nobis propositum est; quibus consideratis, usum medicamentorum quae nuperimè administrata sunt, comprobare possumus. Imprimis notamus aegrum, ingruente morbo, diminutionem virium nervorum, aequè ac toni muscularis pati, usquè nonnunquàm eò, ut symptomata inflammatoria non superveniunt, tamen tantum vigoris habet, ut morbus formam intermittentem vel remittentem assumere non potest. Quò fit, ut circulatio inequaliter distribuatur, et quaedam partes, prae caeteris, affecti-

bus spasmodicis objiciuntur, quibus de causis evenit, ut congestionibus haec organa maximè opportuna sunt, quae venis praesertim instruuntur, et cujus circulatio multiplex est, et naturâ languescit.

Affectio, quae in hoc morbo cerebro et jecori est propria, nostram sententiam de congestionibus lucidè confirmat. Spasmi, et congestiones, causam symptomatum, ut in morbi progressû occurrunt, explicare valeant. Capitis dolor cessare non solet, donec symptomata, quae secundum gradum morbi indicant, adveniunt; id est, quùm conditio plethorica systematis venosi eò pervenerit, ut vultum, et venas jugulares, et glandulas parotidaeas, tumere faciat. Suffusio colli, et faciei, quae stadium secundum notat, et quae paulo pòst per totum corpus se extendit, obstructioni bilis in tractû per ductum in primo aggressû morbi attribuatur, et quae è spasmò duodeni oriri potest. Conditio systematis lymphatici demonstrabit, quàm

tardè bilis in corpus aditum habet, et causam aequè explicet, cur tam multi homines hoc morbo mortui sunt, cujus cutis color non flavedine afficitur.

In ultimo stadio hujus febris, bilem, quae absorbetur, suffusam, et vomitionem, sedes, et urinam sanguine è venis ruptis imbutas, invenimus. Spasmus pylori non solum stomachi irritationem, sed vomitionem, levibus de causis, concitat. In venis capitis, congestiones adeò augeantur, ut coma, et delirium inducuntur, et convulsionones, quae mortem citissimè afferunt, superveniunt.

CADAVERA INSPECTA.

Morbida, quae oculis eorum obveniunt, qui cadavera inspexerunt, opinionem, quam de

morbo concepimus, confirmare tendunt. Multi auctores, qui dissectiones publici juris fecerunt, in hoc uno consentiunt, jecur esse praecipue affectum. Doctor Hunter * in opere in quo morbos exercitûs in insulâ Jamaicensi tractat, dissectiones hominum viginti trium narrat, qui febre (cui nomen biliosum attribuitur) mortui sunt, et in singulis casibus, jecur plûs minusvè morbidum conspiciebatur. Monsieur Poissonnier † cadavera hominum viginti in oppido Brest nominato inspexit, et, in omnibus, jecur flaccidum, lividum, et maculis cineritiis nigrisque imbutum invenit, et sub iis guttae parvulae sanguinis maligni discernuntur. Dissectiones à Doctore Chisholm vulgatae, jecoris affectionem monstrant, et dicit praetereà, ferè flaccidum esse. Vesica fellea flaccida et cineritia fuit, et quantitatem parvulam bilis malignae continebat. A Doctore Rush observatum est, morbida partium

* Dr Hunter on Diseases of the Army.

† Maladies des gens de Mer.

corporis interiorum ut in febre flavâ occurrunt, in variis regionibus, et in iisdem coelis, annis variis, valdè discrepare. Doctores Physick et Cathral, cadaveribus multorum, qui febre mortui sunt, quae autumno 1793 Philadelphiam populata est, narrant, stomachum et intestina, in multis exemplis, liquorem nigrum continere, qui, sub exitû vitae, vomitione et alvo ejicitur. Hunc liquorem nigrum, secretionem jecoris morbosâ ortum esse dicunt; nam fluidum, in caeteris simile, in vesicâ felleâ invenitur. Hic liquor tam acris fuit, ut manus incidentis non solum inflammatione sed tumore affecit, qui per aliquot dies permanebat. Praetereâ affirmant, stomachum, in plerisque exemplis, nullum inflammationis indicium praeberere. Venae sanguine turgidae, quae peritonaeo superincubuerunt, colori nigro originem dedere.

DIAGNOSIS.

Febris remittentis aggressum nausea, languor, vel capitis dolor, rigor, et etiam horror plerumquè praecedunt; cum in typo febris continuaë, notae supradictae non tantùm desunt, sed e statû valetudinis secundae subito aegrotare incipit. In formâ remittenti, symptomata febrilia primo impetû minùs urgent, et, horis paucis elapsis, remissionem subeunt; paroxysmus secundus vim auget, et, si morbus feliciter terminat, sine tertiâ remissione rarò decedit. Febris continua alitèr se habet. Primo stadio, symptomata febrilia maximè urgent, et, cùm cessant, secundus paroxysmus nunquam rediit. In endemicâ continuâ, affectio quae capiti est propria, vultûs aspectus, et lucis intolerantia, cui addatur anxietas circa praecordia, hunc mor-

bum, primo aggressû, a typo remittenti, distinguere valent. Si aeger, cùm è lecto surgere vult, vomitioni et animi deliquio pronus sit, diagnosis est satis lucida. In endemicâ continuâ, exemplum aegri iterùm in morbum lapsi nunquàm recorder, postquàm convaluit. In endemicâ remittenti, morbus recedivus saepiùs occurrit, et formam remittentem denuò ferè induit. Aegri, è formâ continuâ, rarò convalescunt, cùm symptomatâ febrilia per horas quadraginta et octo perdurassent, vel si suffusio flava collum et glandulas parotidaeas affecisset; et si vomitio fusca vel potius nigra, notis praedictis superveniat, morbus plerumquè est lethalis. In febre remittente, aeger saepè revalescit, quamvis symptomata suprâ memorata per longum temporis spatium persisterint. Cùm typus remittens mortem inducit, ad diem octavum, vel nonum, saepius protrahitur; et, in plerisque casibus, ad decimum quintum; et cum formam sibi propriam per totum cursum morbi retinet, coma inducitur, in aliis delirium, subsultus ten-

dinum, et singultus, quibus spasmi convulsivi annumerentur. In hoc typo, primum stadium notis solitis distinguitur, quae morbum introducunt, nisi quòd capitis affectio magis urget, et oculi speciem multò magis timendum praebent; remissiones et intermissiones occurrunt, aequè ac in remittenti communi, et cinchona, in plenisdosibus, per totam remissionem, plerumquè retinetur. Die tertio, vel quarto, et aliquando tempore magis remoto, oculi fiunt suffusi, vultus contristatur, et collum, et postea corpus totum suffusione flavâ imbutum est; magna stomachi irritatio, oppressio circa praecordia, delirium, vel coma saepiùs superveniunt, et aliquandò vomitio atra occurrit, et aeger, convulsione finitâ, quinto, saepiùs septimo, vel die nono animam efflat. Haec symptomata in hac formâ morbi, potiùs quam in casibus puris febris continuae, eventum feliciorum habent, et aegri modo solito remittentem tractandi revalescunt, cùm, in febre continuâ, stomachus adeò est irritabilis, ut remedia, quae casibus febris

remittentis opitulentur, etiam si opus fuerit, retinere non potest. Endemicam continuam constipatio semper comitatur, sed typo remittenti non necessario adsit. In formâ biliosâ remittente, nimia secretio bilis typum indicat, et symptomata ab aggressû, potius quàm in febre continuâ saevius urgent. Endemica vera, quòd pertinet ad causas, aequè ac symptomata, remittenti differt, quàmvis enim in locis iisdem oriatur, aër lignorum paludumque illam producere non necesse est. Sensus caloris stomachi ardentis hunc morbum satis distinguit. In typo remittenti, magis quàm in endemicâ continuâ delirat. Haemorrhagiae typo remittenti raro occurrunt. Remittens flava, in paludum vicinitate saepissimè apparet, sed, huic origini, endemica continua non semper attribuenda est. Pulsus est magis plenus, quam in typo continuo, et multò magis excitatur. Quamvis febris in insulâ Grenadae paucis notis, iis quas nupèr memoravimus differt, et quamvis Dr. Chisholm inter hos morbos distinguere conatus est, quibus no-

mina febris pestilentialis malignae et flavae remittentis imposita fuerunt, tamen dicere non haesito, priorem esse veram febrem continuam quam depingimus, et quae est endemica regionis tropicae Indiae Occidentalis. Non mihi est propositum opinionem ejus scrutari, sed opus, quod vulgavit, citare, et inter se pugnare mihi videtur.

“ He observes, that although no doubt
“ can be entertained of the diversity of the dis-
“ ease, I have stated, a mode of treatment, al-
“ most in every respect the same, was found
“ necessary in both ; and some medical gentle-
“ men, impressed with the idea that one re-
“ quired bark and tonics, whilst the other yield-
“ ed to mercury, and appropriate antiphlogis-
“ tics, were the indirect cause of the great mor-
“ tality which took place in the 57th regiment,
“ quartered at Gouyave.”

PROGNOSIS.

Symptomata, quae hujus morbi eventum felicem indicant, horas intrà quadraginta et octo à primo impetû, adveniunt; et pulsû molli, et regulari, cute madidâ, et cessatione doloris capitis notantur; anxietate circa praecordia cessante, et aegro medicinam et alimenta retinente. Si his notis addatur vultus serenus et naturalis, et si alvus non sit adstricta, et colorem solitum induit, aegros et amicos spe valetudinis futurae erigere possumus. Omnia haec indicia aliquandò subitò occurrunt, tamen lentis passibus plerumquè obveniunt, et saepiùs non solùm horae sed dies labuntur, priusquàm notae praedictae discernuntur, et nunquàm antehac, periculo immunis est aeger. Status urinae, qui sedimentum ab initio deponit, nullum

indicium quo modo morbus terminat, praebet. Cùm symptomata febrilia, quae memoravimus, discedant, nunquàm redeunt, et morbum remittere, et aegrum revalescere, concludere licet. Sed, si febris horas post triginta vel quadraginta et octo non cesset, vel si inquietudo et anxietas circa praecordia adsint, et, si his notis vultus subfuscus, et cutis, et fluidi subnigri vomitio addatur, aegro maximum periculum imminet.

Inter pestem, et endemicam continuam, maxima exstat similitudo. Pestis prognosis, dicit Russell* statû aegri generali deducitur, nullâ singulâ functione vel nullo organo veram ejus naturam demonstrante. Omnes inter medicos constat, dies criticos in febribus pestilentialibus, plùs quàm in caeteris, accuratiùs notari. Morbus quem nunc agitamus, hujus facti exemplum praeclarum praebet. In omnibus casibus,

* Russell on the Plague.

qui mihi oblatis sunt, constanter occurrebat, et Doctores Rush et Chisholm eandem rem observârunt. Si intestina constipationi sint prona, et purgativa alvum non facîle moveant, multum periculi minuitur. Unum è symptomatibus, quod valdè est infaustum, adest, cum faeces sunt argillaceae, et per spatium septimanae perdurassent, priusquam mortem afferunt. In casibus, de quibus vix benè sperare licet, urina quantitate minuitur, et, in exitû vitae, ad colorem nigrum vergit.

CAUSAE.

Omnibus medicis praeclaris, qui medicinam fecerunt in insulâ Jamaicensi, pro comperito habetur, omnes febres, quae regionibus tropicis propriae sunt, ex paludum miasmate, semper ortas esse; et varias febris formas in his

caelis, constitutionibus peculiaribus, temporibus, et locis attribuendas esse. Sic evenit, eos qui Europam nuper reliquerunt, formae continuæ obnoxios esse, magis quàm natives, qui in istâ regione vixerunt, dum hi impetus remittentis magis frequentes experti sunt. Doctor Hunter, in opere de morbis insulae Jamaicensis, affirmat, calorem, et humiditatem simplicem, febrem non inducere, ut, in iis locis, ubi flumina rapida currunt, rarò apparet. Quo tempore paludum miasma in habitum receptum esse definire non facile est, cùm effectus per aliquot dies saepe non observantur, postquàm aeger actioni ejus objectus fuerit. Ad hanc affectionem producendam constitutio, sinè dubio, multum valet; sed vi auctâ vel diminutâ viri pendere mihi videtur, quod istam variam febris formam inducere confert, et saepe ista symptomata singularia, quae febri obveniunt. His observatis, de causâ febris remotâ, mihi propositum est paucis exponere quae corpus huic morbo opportunum reddant. Hujusmodi causae sunt

debilitas, exercitationes vehementes, vel leves, vel frigus, cùm aeger post sudorem aurae obicitur. Ergò nobis concludere licet, quod sunt quibus constitutio, omnibus temporibus, productioni febris prona, et alii, qui in rebus magis infaustis, impetui ejus semper resistant. Iisdem porrò causis annumerantur, affectus, quae mentem deprimunt, qualia sunt timor, molestia, et anxietas, omnium generum intemperantia, veneris nimia indulgentia, victus nimis plenus, horae intempestivae, evacuationes arte vel naturâ productae, soli expositio. Causae enumeratae hanc febrem pro certo inducunt, sed in regione tropicâ, et praesertim inter nautas, et milites, nil tantam vim exercet, qualia timor, ebrietas, et insolatio.

Omnes persuasum habent, et opinor, magnâ cum veritate, eos, qui maximè hilares sunt, et quibus nullus est regionis timor, impetui hujus morbi non tam obnoxios esse, vel ex aggressu minùs periculi pati, quàm caeteri qui ma-

ximè timuerunt. Homines, qui ex officio, vel spontè, soli se objiciunt, Europaeos, qui nuper venerunt, persuadent minùs periculi huic consuetudini supervenire, quàm quod nobis demonstratum est. Effectus ejus quales sunt ut nos expectemus, et exemplum febris continuæ rarò recordor, ubi soli aeger non prius objicitur. Caput in talibus casibus praecipuè afficitur, et, ubi ebrietas cum hoc statu se adjungit, morbus plerumquè est lethalis.

Si Doctori Chisholm fidem demus, hunc morbum insulis versùs ventum importari, et contagione communicari, apparet. A nonnullis auctoribus in dubium vocatus fuit, an haec febris pestifera fuit. In his locis, ubi medicinam feci, aegri in navibus aequè ac in nosocomiis, clarum specimen ejus infectionis prae-buerunt; et suspicionem quam multi de hac re concipere solent, operatione contagionis, aliis causis conjunctae oriri videtur, quae ad eam producendam necesse sint. Hanc infec-

tionem, aequè ac caeteras contagiones multas res requirere, ad effectum ejus inducendum, probabile est. Stragem horribilem quam febris in praesidio Gibraltar, et in oppido Malagae nuperrime edidit, à febre, de quâ nunc agitur, differre non mihi videtur; et quis ejus vim pestiferam negare audeat? Diversis sententiis de hâc re, attribuenda est magna fatalitas, quae his locis solitudinem penè intulit.

Alii affirmant, febrem flavam, iisdem causis, quae febres intermittentes et remittentes producunt, oriri, et, ex his, varietate tantum distare; sed febres remittentes, in plerisque symptomatibus, differunt, et febris flava in navibus, et in terrâ oriatur, cùm aegri vaporem paludum non appropinquabant.

Alii medici, contra opinionem aliorum affirmant, pestem non contagiosam esse, et, ad argumentum probandum, dicunt, nonnullos infectioni resistere. Exemplum chirurgi navalis

cognovi, qui putavit naturam pestis per inoculationem, aequè ac in variolis, leviolem fieri, et, durante pace in 1803, ad Turkey adiit. Causâ tentandi, se inoculationi subijcit, sed infectionem, primâ operatione, non accepit. Ille nihilominus perseveravit, se secundo tempore inseruit, et sub experimento mortuus est. Haec repugnantia variolis plerumquè occurrit, et, natura est contagii, ut multae res externae, aeque ac constitutio eorum, qui contagioni expositi sunt, effectum specificum producere concurrant. Coeli temperies hanc febrem inducere multum valet. Temperatura supra gradus octoginta, et infra sexaginta, hanc epidemicam citò coercebit. In regionibus inter tropicas, et orbes polares, nunquam apparuit, et, in plagis temperatis, rarò occurrit. Calor atmosphaericus, qui ad impetum excitandum necessarius est, incipit ubi aggressus pestis cessare solet; nam oriri et praevalere nunquam cognitum fuit, nisi thermometer aliquo tempore supra gradus octoginta permanserit, ut antea diximus.

Unde febris flava importatur, vel an originem suam in Americâ habuit, non mihi propositum est inquirere ; sed res, sub quibus in Indiâ Occidentali apparet, ab iis, quae in Americâ occurrunt, valdè differunt. Haec febris in Philadelphia ante 1793 apparuit, sed in Indiâ Occidentali, singulis annis, plùs minùsve occurrit, et numero eorum, qui ab Europâ migrarunt, maximè pendet. Testimonio Doctoris Miller*, qui officio medici in oppido N. York fungitur, pro certo affirmatur, febrem flavam in autumnno 1791 apparuisse, duobus annis antea navis Hankey Indiam Occidentalem appulsa est. Doctor Clarke† in insulâ Dominicae, hunc morbum esse endemicum, et causis nativis ortum esse, et non importari, testatur. Doctor Rush affirmat, opinionem concipere, quòd febris flava est endemica Indiae Occidentali, et quòd in Americâ Septentrionali rarò occurrit; et

* Miller on the Malignant diseases of New York.

† Clarke on Yellow Fever.

inter nos non existere potest, nisi importatur, aequè absurdum est, ac si diceremus, tempestates graves, quae Indiae Occidentali communes sunt, et quae annis viginti vel triginta tantùm occurrunt, illâ regione importari. Doctor Mitchell, artis chemicae professor, eidem sententiae assentit, et notat, febrem flavam, quae hoc vico oppidisque aliis Americae apparuit, si multis auctoribus fides detur, regionibus remotis, et praecipuè ab Indiâ Occidentali, semper importari. Incolae, qui illas insulas habitabant, inter se assentierunt originem in illo coelo renunciare, sed ubi a Siâm, Asiâ, vel Africâ, originem habet, non aequè inter se congruunt. Experimentiâ Doctoris Lind * lucidè confirmatur, febrem cui nomen flava imponitur, aequè ac alias febres, ab exhalatione paludum oriri, quae vehementi solis ardori objecta fuerat. Praetereà dicit, exhalationes in omnibus locis, in Indiâ Occidentali, qui paludes, rivos, vel maris littora

* Lind on Hot Climates.

appropinquabant, morbos fatales producere. Ipse Auctor praesertim notat, febrem flavam in nosocomio prope oppidum Kingston in Jamaicâ, tantam populationem intulisse, quod propè paludem positum est, ut illum ad vicum Port Royal dictum remove necesse fuerit. Varios auctores enumerare, qui ad hanc sententiam confirmandam adducantur, fines hujus dissertationis excederet; tamen paucas observationes colligere non sit alienum. Omnibus factis, quae ad naturam febris flavae pertinent, consideratis, constat, hanc febrem non praevalere, nisi tempore, vel in caelo, quo calor atmosphaerae suprâ gradum octogesimum thermometri Fahrenheitei, per longum temporis spatium permanserit. Europaeos, qui nupèr advenerunt, sub caloris impulsû, et praesertim ab intemperantiâ, vel in insolatione huic morbo opportunos esse; sed plerumquè generalis fit, cùm aeger exhalationibus putridis objectus erit, et hâc productâ, per infectionem inveterascit. Quòd attinet ad infectionem, quae per naves

serpit, dicere sufficiat, nautas, qui ab Angliâ nuper advecti sunt, et praecipuè si navibus infectio adsit, feбри flavae maximè obnoxios fuisse, et milites, qui navibus onerariis malè ventilatis devehuntur, postea è navibus descendunt, feбри praecipuè esse proclives. Haec observatio iis, qui etiam secundâ valetudine fruuntur, applicetur. Et quòd attinet effectus exhalationis putridae, apparet, Doctore Blane* testante, quòd in praelio occurrente propè insulam Jamaicensem duodecimo die Aprilis 1782, duce Rodney, tota classis benè se habet; sed multi praefectorum aequè ac nautarum, quibus custodia navium Gallicarum mandata est, febre flavâ corripiebantur; et omnibus notum est, quòd cùm naves penetrales moveantur, quae multum materies putridae continebant, febres multò saevius urgere.

* Blane on Diseases of Seamen.

METHODUS MEDENDI.

In morbo, in quo symptomata ad terminationem lethalem tam citò vergunt, remedia, et medicamenta, quae maximè valent, quamprimum administrentur. Verisimilius est, nulla remedia, nisi ea quae aliquam mutationem in conditione corporis morbidâ efficiant, in morbo succurendo prodesse. Cum autem natura morbi fallax ad morbum distinguendum rarò contri-
buit, et febris saepissimè tempore praemature infeliciter terminatur, non facile est rationem medendi instituere, quae morbo obstet. Non est negandum multos morbos, ab incepto, esse lethales; et functiones vitae ab initio tam multò afficiuntur, ut non nobis licitum est ordini actionum morbidorum resistere, quae mortem avertant. Hujus generis annumerentur casus pestis,

et variolarum malignarum, et praecipuè illae formae febris de quâ nunc agitur. Si morbus naturam inflammatoriam sanè induit, venae-sectio multùm valeat, tamen experientiâ compertum est, effectus maximè lethales huic operationi supervenire. Veruntamen sanguis è brachio emissus, priusquam morbus se ostendit, permultùm valeat. Quomodò in caeteris febribus, sic etiam in hâc, alvum quamprimùm solvere necesse est; purgativa igitur, usum quorum experientia comprobavit, ostendere non sit alienum.

Purgatio.—Medicamenta, quae ad alvum solvendam valere solent, sunt murias hydrargyri, convolvulo jalapae conjunctus. Sales secundarii non pollent, propterea quòd stomachus est valdè irritabilis, et aeger eos non retinere potest; et sedes, quae horum usui superveniunt, ex aquâ, potius quàm faecibus, constant. Grana decem submuriatis hydrargyri et quindecim convolvuli jalapae est remedium

quod Doctores Rush et Chisholm comprobant, et quod medicis in insulâ Jamaicensi multò laudatum est. Si, horis paucis elapsis, faeces non expellantur, et si alvus astricta è spasmò oriatùr, quod, opinor, saepè occurrit, fòtus tepidi regioni stomachi applicentur, et enema catharticum quamprimùm injiciatur. Haec remedia continuentur donec motus salutare cìeant; cùm enim medicamenta purgatiya ad alvum movendam non valeant, vel sedes paucas aquosas tantùm inducunt, nihil prosunt. Febre incipiente, purgativum internè adhibitum alvum meliùs quàm enemata expurgabunt; sed, durante febre, enemata laxantia sufficiant.

Emetica non solùm non prodesse, sed nocere, experièntiâ compertum est; nec inveniuntur sudorifica hoc boni efficere, quod in febribus aliis usui eorum superveniunt. Stomachi affectio exhibitionem antimonialium plerumquè praeccludit; et nisi in dosibus parvulis, cùm

opio et hydrargyro conjuncta sint, rarò exhibeantur.

Venaesectio.— In iis, qui ab Europâ nupèr advenērunt, sanguinis detractio multum valeat, sed, morbo ineunte, semper nocet. Doctor Rush *, qui venaesectioni olim favebat, affirmat, in coelo calido, aut cùm aëris temperies ad gradus octoginta, vel ad temperaturam Indiae Occidentalis, appropinquabat, hoc lethale fuisse. Doctor Bayley, in oppido New York, dicit, aegros, ubi sanguinis detractio maximè indicatur, sub hâc operatione animam plerumquè efflare. A Doctore Chisholm observatum est, omnes aegros, qui febre flavâ laborabant, in nosocomio militari Grenadae anno 1798, ubi sanguis è brachio mittatur, mortuos esse.

Antispasmodica.—Omnes inter medicos constat, opium in hâc febre parùm valere; et

* Rush on Yellow Fever.

medici in primis clari hanc medicinam nunquàm administrant, nisi, ad actionem submuriatis hydragryi coercendam, cùm alvus sit nimis soluta, vel ad cinchonam retinendam cùm in enemate injicietur. Spiritus ardens, vel vinum aromaticis commistum, solatium subindè praebet. Aethere sulphuricùm symptomata mitigare inveni, sed opinioni Doctoris Chisholm non subscribam, qui affirmat se hoc remedio curam effecisse. Fetus tepidi, si stomacho pedibusve applicentur, utiles inveniantur.

Cinchona officinalis.—Stomachi irritabilitas hoc remedium internè administrari in hoc typo febris prohibet. Ad debilitatem magnam removendam, quam haec febris inducit, cinchona per enema injecta fuit, sed experientia mea hujus usui nòn favet. In formâ hujus febris quae denominetur abnormis, plurimùm pollet, sed, in endemicâ continuâ, nocere, magis quàm prodesse, mihi videtur. Celeberrimus Doctor For-

dyce* huic sententiae assentit. Cinchonam paroxysmo febris resistere, sed febrem, quae adsit, non auferre, hic auctor doctus testatur.

Refrigeratio. — Balneum frigidum multi medici in exercitû in Sancto Domingo comprobant, sed in India occidentali, vel in Americâ Septentrionali, succedere non omnes congruunt. Si Doctori Rush fidem demus, multi medici hoc remedium tentabant, sed expectationem tantùm fefellit, ut rejicere necesse fuit. Inter nautas praesertim, ubi reactionis vires tam languidae sunt, hoc remedium cautè adhibeatur. Nonnè probabile est, quòd, in plerisque casibus, quibus balneum frigidum prodesse videtur, curam effectibus hydrargyri potiùs quàm balnei attribuendam esse, praesertim cùm haec remedia plerumquè eodem tempore administrata sunt?

* Fordyce on Fever.

Vesicatoria.—Emplastra vesicatoria saepissimè applicata sunt, sed eventum felicem rarò inducunt. Rarò valere inveni, et probabile est, iis casibus qui generis sunt maligni, rarissimè subvenire. Irritationem stomachi mitigando aliquandò pollent; et in uno, vel altero exemplo, ubi caput graviter laboravit, vesicatorium collo applicatum eventum felicissimum produxit.

Hydrargyrus.—Quamvis remedia suprà memorata, in nonnullis casibus valeant, tamen hydrargyrus est remedium unicum, quod huic morbo plerumquè subvenit. Quamvis modum operandi scrutari non nobis licitum est, tamen ejus usum in hoc morbo succurendo experientia satis evincit. In syphilitide, hepatitide, et in hydrocephalo, plurimùm pollet, et effectus quos producit, in vasis lymphaticis, et in systemate venoso jecoris, aequè ac in organo complicato cerebri, non nescire possumus. Ex alvi astrictione, quae hunc morbum comitatur, apparet, hepar ab impetû morbi malè se habere; et ac-

tionem morbidam, quae huic malo succedit, secretionem diminutam et vitiatam, quae sequitur, efficere. Verisimilius est, quòd, ad salivam ciendam, in omnibus casibus necesse sit, cùm actio morbida non cessare solet, donèc os incalescat, vel salivam reddat. In omnibus aegris, quorum cura mihi mandata fuit, et qui feliciter revalescère, glandulae salivales semper affiebantur. Doctor Rush non solum hoc remedium extollit, sed necessitatem salivam movendi in hoc morbo praescribit, et, ipsius verba citare, “ hanc medicinam in omnibus febribus “ malignis universalem vult.” Doctor Chisholm etiam sententiae Doctoris Rush assentit, et hoc remedium omnibus morbis regionum calidarum, qui organo laeso vel diathesi peculiari pendent, convenire opinatur. Cùm status spasmodicus stomachi hydrargyri retentionem ad salivam ciendam non permittit, remedia stomachi vitio accomodata adhibeantur, et frictio quamprimum applicetur. Quamvis certas normas, quo modo hydrargyrus administretur, deponere non

nobis liceat, ut, in quibusdam exemplis, citiùs quàm in aliis, effectum specificum producat; tamen regulae sequentes, quae ad terminationem felicem duxerunt, notatu dignae sint. Submurias hydrargyri aegris, qui hâc febre laborant, dosibus magis amplis, quàm quòd medici in ullo alio morbo praescripserunt, administratus fuit. A multis medicis quingenta grana paucos intra dies data sunt, et tamen non salivam cièrunt, nec alvum moverunt. In his exemplis, vomitione ejici probabile est. Frictiones hydrargyri quamvis aeqùe liberè administratae, eventum non magis felicem habent. In iis casibus, hydrargyrus non valebat. Ex eo concludendum sit, hanc medicinam deficere; sed nos experientia docet, aegrum, in plerisque exemplis, cùm saliva mota est, quod aliquando ex parvulâ quantitate citissimè effluit, convalescere. Hinc nobis concludere licet, quòd cùm vasa lymphatica hydrargyrum absorbeant, et in corpus introducant, valebit; et, si ejus administrationi nulli effectus superv-

niant, probabile est, motus salutare non excitari, et parvuli referre, utrùm liberè, vel parcè praescriptum fuit. Naturâ verâ febris cognitâ, normas sequentes observare sine morâ memet accinxi. Quinque grana hydrargyri singulis horis, et unguentum hydrargyri fortioris per totum corpus fricari, praescripta sunt, donec os incalescit, vel salivam reddat; et me meminisse juvat, his remediis multos aegros ad bonam valetudinem perducì. Hydrargyro internè adhibito fides non est habenda, stomachus enim plerumquè est adeò irritabilis à primo ingressû, ut omnem spem retinendi praecludit; et, si alia remedia non promptè adhibeantur, aeger sub hoc morbo citò peribit. Si hydrargyrus alvum nimis solvat, eam coërcere necesse sit, nam non apparet, alvum solutam valere, debilitatem enim inducit, et hydrargyrum submovet, priusquàm absorbetur. Preparatio hydrargyri, quem usus comprobavit, est submuriâ hydrargyri; sed quaeratur, si nullum aliud remedium mercuriale non aequè prosit. In gutturis affectioni-

bus, quae huius venereae superveniunt,urias hydrargyri prae caeteris pollet. Hoc consilio, muriatem hydrargyri in plerisque casibus febris endemicae feliciter praescripsi. Haec praeparatio soluta et aromaticis cum paululo tincturae opii commista, sequenti modo detur. Grana duo muriatis hydrargyri in unciiis octo tincturae cinnamomi simplicis solventur, cui addantur tincturae opii drachmae duae, et aqua purae libra una. Tria cochlearia ampla hujus mixturae singulis horis dentur, donec salivam moveat, vel symptomata minus urgent, cum pro vectiore morbi gradu administretur, vel omnino omittetur. Tinctura opii singulis dosibus augeatur, vel diminuatur, ut opus fuerit; sed cum hydrargyro commista sit, caput afficere non videtur, quamvis in dosibus plenis detur; et quando tinctura cinnamomi calorem cutis nec augebat, nec pulsum magis celerem reddat, inflammationem abesse satis indicat. Glandulae salivales quorundam aegrorum, qui convaluerunt, horis triginta sex vel plerumque quadraginta octo elap-

sis, affectae sunt, et simul ac salivatio inducitur, affectiones corporis urgentes cessabant. Fatendum est autem, hunc morbum, praesertim formâ typi continui, in plerisque casibus, ingenio medicorum resistere, et igitur omnia remedia adhibeantur, quae eventum feliciorum adducant. Quando, salivatione inductâ, satis constat, hydrargyrum in corpus absorptum esse, et motus salutares excitari, hoc remedium morbum plerumquè curare. Omnes medici de hâc re congruunt. Hanc dissertationem igitur concludere non possumus, antequàm eos medicos monemus, quibus hanc epidemicam videre contingat, effectus hydrargyri internè et externè quamprimùm et liberè applicati experiri. Nil nisi experientia, et observatio fidelis de hâc re nos certiores faciant. Et multa adhuc exploranda manent. Nam remedium adhuc detectum esse, quo huic morbo terribili resistere possumus, omnibus medicis praeclaris omninò refutari, et strages, quam in Indiâ Occidentali hodiè edit, hanc opinionem satis confirmat.

Haec infelix eventus pro certo demonstrat, et medicis non est negandum medicinam, quamvis ad scientiam magis utilem nuperrime redigi, etiam nunc artem esse incertam et conjecturalem.

Convalescentia.—Hac febre finitâ, omnis cautio convalescenti adhibeatur. Praecipuae quae attentionem postulant, sunt status alvi, diaeta, exercitatio, et aëris mutatio. Intestina non nimis sint astricta, et, si necesse sit, enemata injiciantur. Diaeta interea debet esse concoctu facilis, qualisque, dum corpus benè alit, non stimulet. Infusa è sago, vel juscula ovina, et praeparationes farinaceae cum vino primis diebus, quibus convalescit, solùm adhibeantur. Quum vires redeunt, paululum carnis edatur, qualia sunt pullina, et ovina, quae pro diaetâ magis nutriente gradatim mutetur. Haec cautio, nihilominus, in animo retinetur, appetitui enim resistere, quàm indulgere magis tutum est. Exercitatio modica convalescentiae plurimum

favet; et, in insulâ Jamaicensi, haec regula tam strictè observatur, ut in currû aeger quamprimùm est positus, quo vehitur, donec corpus defatigatione non ingravescit. Quum vires redeunt, exercitatio augeatur, donec ad equitandum valeat, et breve post tempus sanitate solitâ fruitur. Nil tamèn ad vires reficiendas magis tendit, quàm aëris mutatio. Conclave mutare prodest, sed aegrum in montes remove plurimùm interest. Haec insula in omni morbi stadio mutationem coeli convalescentibus praebet. Cùm aegrotus plurimùm languet, illum temperaturae frigidae exponere non liceat, sed sub coelo temperato degere, et viribus redeuntibus, aëris temperies gradatim mutetur. His rebus non faventibus, et si aeger adhuc languet, et aggressibus febris objicitur, necesse est ut per mare iter faciat, Americam septentrionalem visitet, vel in Europam deniquè redeat.

FINIS.